



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **L.V.V.**, narozen ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice pobytem ..., zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2017, č.j. MV-84303-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2017, č.j. MV-84303-4/SO-2017, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč, ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2017, č.j. MV-84303-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 28. 4. 2017, č.j. OAM-479-16/PP-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), zastaveno řízení o žalobcově žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podané podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu na základě skutečnosti, že je závislý na péči své vnučky, občanky Evropské unie. Prvoinstanční orgán však řízení o žádosti zastavil z důvodu nedoložení dokladů. Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti tohoto postupu a uvádí k věci následující. Žalobce v prvé řadě namítá chybný procesní postup správního orgánu, kdy řízení zastavil. Jak již uvedl ve svém odvolání, dle názoru žalobce měla být žádost posouzena meritorně. V tomto směru cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, sp.zn. 4 As 11/2012: „...*správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení...“*. Na podporu tohoto závěru lze poukázat na § 9 správního řádu, který jako primární účel správního řízení deklaruje vydání meritorního správního rozhodnutí, tedy „*rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá*“ (srov. SKULOVÁ, S. a kol. *Správní právo procesní*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008. s. 197). Podmínkou vydání takového rozhodnutí je přitom věcné posouzení žádosti účastníka. Zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti v tomto smyslu představuje výjimku z pravidla pro ty případy, kdy vůbec není možné se předmětem řízení zabývat...“ Žalobce má za to, že v jeho případě nešlo o výše uvedenou výjimku (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu). Navíc žalobce na výzvu správního orgánu reagoval a k prokázání toho, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie navrhl provedení výslechu. Správní orgán však přesto, že tímto nepovažoval vadu za odstraněnou, pokračoval v řízení (viz níže) a následně řízení zastavil a až v usnesení o zastavení deklaroval neodstranění vady, kterou účastník řízení aktivně navrhl odstranit provedením účastnického výslechu (dále viz níže). Žalobce má za to, že nezákonnost rozhodnutí lze sledovat nejen v porušení § 66 odst. 1 písm. c), resp. § 9 správního řádu, ale též v porušení jedné ze základních zásad činnosti správního orgánu, a sice zásady legitimního očekávání stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu.
3. Další žalobcová námitka směřovala proti bezdůvodnému odmítnutí žalobcem navrhovaného důkazu a s ním související námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce byl vyzván k prokázání skutečnosti, že je rodinným příslušníkem občana

Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce, vědom si toho, že v jeho případě se jedná o komplexnější skutečnosti, které je třeba prokázat, navrhl výslech své osoby i své vnučky, při němž měl v plánu celou složitou situaci objasnit. To, že jsou obě zmiňované, tedy M.L. a L.H., vnučky žalobce a občanky České republiky je správnímu orgánu známo z jeho evidence. S ohledem na znění § 6 odst. 2 správního řádu proto nedokládal navrhované rodné listy, neboť skutečnost, že je pokrevním příbuzným obou zmiňovaných, je správnímu orgánu známa z jeho úřední činnosti. V jeho případě bylo nutné prokázat, že je na těchto osobách, resp. osobě závislý, a to s ohledem na své základní potřeby. V této fázi zůstává také bez významu, že primárně odkázal na svoji vnučku M.L. a následně na vnučku L.H., neboť obě jsou českými občankami a obě jsou vnučkami žalobce, přičemž tato skutečnost je správním orgánům známá s ohledem na jejich evidence cizinců. Skutečnost, že právě účastnický výslech je primárním důkazním prostředkem při prokazování existence rodinného příslušenství k občanu Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců prokazuje i bohatá judikatura. V tomto směru žalobce poukazuje na následující rozhodnutí, rozsudky Krajského soudu v Plzni, a to ze dne 27. 9. 2016, č.j. 57 A 173/2015-64: „Ke zjištění těchto skutečností slouží v řízeních ve věcech cizinců standardně institut výslechu účastníka ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. ... Smysl výslechu účastníka řízení spočívá i v tom, že účastník řízení může v rámci svého výslechu dotvrdit skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho žádosti. Žalobce svůj účastnický výslech v řízení opakovaně navrhoval a navrhl rovněž i výslech svého synovce. Správní orgány však účastnický výslech neprovedly s odůvodněním, že břemeno důkazní leží na žalobci nikoliv na správním orgánu. ... Pokud se však žadateli nedaří břemeno tvrzení a břemeno důkazní unést, je správní orgán povinen žadatele poučit a dát mu možnost odstranit vady žádosti. Pokud žadatel není schopen některé skutečnosti prokázat listinnými dokumenty a navrhuje za účelem jejich prokázání jiné vhodné důkazy - v tomto případě účastnické výsledky, nemůže jejich provedení správní orgán bez dalšího odmítnout. Neprovedením výslechu žalobce se správní orgány dopustily procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť teprve po provedení tohoto důkazu bylo možné zhodnotit, zda žalobce prokázal či neprokázal jím tvrzené skutečnosti, resp. zda má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“, dále pak ze dne 17. 5. 2016, č.j. 57 A 98/2015-56: „Z ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu ani ze žádného ustanovení jiného právního předpisu nevyplývá, že by žalobcem tvrzené skutečnosti bylo možné prokázat pouze a jen důkazními prostředky zmíněnými žalovanou. Stejně tak dobře proto mohly být prokázány i žalobcem navrženými důkazy. Je nezbytné shrnout, že se žalovaná dopustila hned dvojího procesního pochybení. Zaprvé v rozporu se závěry, ke kterým dospěl Ústavní soud ve shora citovaném rozhodnutí, konkrétním způsobem neodůvodnila, „proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikovala a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěla) navržené důkazy neprovedla“. Zadruhé, neprovedla-li důkazy způsobit osvědčit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti, nebyla oprávněna dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti neprokázal. Tato zásadní procesní pochybení mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť teprve po provedení těchto důkazů lze zhodnotit, zda žalobce prokázal či neprokázal jím tvrzené skutečnosti, resp. zda lze jeho žádost z rozporovaných důvodů zamítnout či nikoli.“, ze dne 29. 6. 2016, č.j. 30 A 100/2015 - 59: „Z povahy řízení, v nichž je posuzováno splnění podmínek § 15a zákona o pobytu cizinců, vyplývá, že výslech účastníka je možným a často nezastupitelným důkazem. Je-li účastníkem důvodně navrhován, je správní orgán povinen se s takovým návrhem řádně vypořádat.“, ze dne 27. 7. 2016, č.j. 30 A 130/2015 - 81: „Je však reálně představitelná procesní situace, že žadatel nemusí být schopen některé skutečnosti prokázat listinnými důkazy. Pokud

byl v této věci vznesen ze strany žalobce důkazní návrh na výslech žalobce nebo na výslech vnuka, či jiných osob, které by skutečnosti tvrzené žalobcem mohly ozřejmit, pak je nutno konstatovat, že není možné, aby správní orgán provedení takových důkazů bez dalšího odmítl. Tento postup správního orgánu nastal v předmětném řízení, a ač byly opakovaně navrhovány další důkazy (výslechy účastníka a dalších osob), pak neprovedení těchto důkazů způsobilo, že stav věci nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Soud tedy souhlasí s žalobcem, že správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 3 správního řádu a tuto žalobní námitku považuje za důvodnou.“ a ze dne 31. 5. 2016, č.j. 57 A 121/2015-54: „Provedení výslechu žalobkyně žádající o přechodný pobyt na území České republiky z titulu rodinného příslušníka občana Evropské unie je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výslechu by žalobkyně měla možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění podmínek stanovených v § 15a ... zákona o pobytu cizinců, a mohly by jí být správním orgánem kladeny otázky související s jejím tvrzením o splnění stanovených podmínek. Obdobně je tomu v případě žalobkyní navrhovaného výslechu svědka P.P., který je občanem Evropské unie Pokud by byl P.P. vyslechnut v pozici svědka, bylo by jeho povinností v souladu s § 55 odst. 1 správního řádu vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. V daném případě bylo ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci vyslechnout v prvostupňovém řízení žalobkyni jako účastnici řízení, případně v rámci odvolacího řízení P.P. jako svědka.“ Žalobce si je vědom, že uvedená rozhodnutí správního soudu byla reakcí na rozhodnutí ve věci, avšak dle jeho názoru z nich lze jasně dovodit, že právě problematiku existence či neexistence rodinného příslušenství k občanu Evropské unie je nejen vhodné prokazovat účastnickým výslechem, ale také, že v případě jeho navržení samotným žadatelem není možné tento návrh bez dalšího ignorovat. Vzhledem k tomu, že zde figurovali ne jeden, ale dva občané Evropské unie, na které se žalobce mohl tzv. „slučovat“, a správní orgán o jejich existenci nejen věděl, ale byla tvrzená i žalobcem a správnímu orgánu byla známa z jeho úřední evidence a žalobce sám v zájmu prokázání jím tvrzených skutečností navrhl provedení důkazu, který připouští nejen zákon, ale ustálená praxe samotného správního orgánu jej využívá a soud jeho primárnost dále potvrzuje ve své ustálené judikatuře, nebylo na místě, aby správní orgán řízení zastavil, ale měl přistoupit k provedení tvrzeného důkazu. V důsledku svého postupu pak správní orgán zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Stejných pochybení se pak dopustila i žalovaná, když prvoinstanční rozhodnutí aprobovala.

4. Žalobce dále konstatoval, že dopad napadaného rozhodnutí do sféry žalobce je pak nutno hodnotit též s ohledem na možnost uplatnění jeho procesních práv, tedy s ohledem na možnost různých prostředků obrany. Ač se zastavení řízení a zamítnutí řízení může jevit jako totožné rozhodnutí s ohledem na pobytový status žadatele, není tomu tak s ohledem na procesní práva. V tomto směru žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č.j. 4 As 11/2012-36: „Podstatný rozdíl pak spočívá i v možnostech následné aplikace ustanovení o opravných prostředcích, když v případě zastavení řízení zákon například nepřipouští obnovu řízení podle § 100 správního řádu ani vydání nového rozhodnutí podle § 101 téhož zákona. Neudržitelný je proto rovněž názor stěžovatele prezentovaný v kasační stížnosti, totiž že je lhostejné, zda byla žádost žalobkyně zamítnuta či zda bylo řízení zastaveno, neboť proti oběma formám rozhodnutí se žalobkyně může bránit právní cestou. Nejen totiž, že je v obou případech dán odlišný rozsah přezkumu správními soudy (viz výše v bodě 22), nýbrž rozdílné jsou i možnosti obrany prostřednictvím opravných prostředků ve správním řízení. Rozlišování mezi uvedenými dvěma způsoby rozhodnutí (zastavení řízení, aniž by se správní orgán žádostí vůbec věcně zabýval, oproti věcnému posouzení předmětu

řízení a následnému vyhovění či zamítnutí žádosti) nelze v žádném případě charakterizovat jako akademickou otázku a výraz přepjatého právního formalismu.“ Správní orgán ani jednoho ze stupňů se však tímto aspektem rozhodnutí nezabýval, ač zákon o pobytu cizinců umožňuje i zamítnutí žádosti v případě nedoložení určitých dokladů.

5. Žalobce dále namítal, že je nemyslitelné, aby žalovaná uznala tak závažné procesní pochybení spočívající v pokračování řízení po uplynutí lhůty k odstranění vad žádosti a zároveň tvrdila, že i přes takové pochybení není možné hovořit o nesprávnosti nebo nezákonnosti rozhodnutí. Žalovaná se také mylí, pokud tvrdí, že žalobce byl nečinný, když nedoložil žádný dokument ve smyslu, v jakém je (až v rozhodnutí) popsala žalovaná. Jak žalobce již uvedl, prvoinstanční orgán jej vyzval k doložení dokladů dne 17. 1. 2017 a řízení o žádosti přerušil. Žalobce nejprve požádal o prodloužení lhůty k odstranění vad a v rámci této (jím samým žádostí prodloužené) lhůty doložil vyjádření, ve kterém navrhl provedení výsledku, čímž měl v úmyslu namítané vady odstranit. Následně dne 11. 4. 2016 byl žalobce vyrozuměn o tom, že lhůta k odstranění vad není prodloužena a že je pokračováno v řízení. Správní řád v § 64 odst. 1 písm. a) stanoví, že správní orgán může řízení usnesením přerušit současně s výzvou dle § 45 odst. 2 správního řádu, což správní orgán učinil. Zároveň však dle § 65 odst. 2 správního řádu může správní orgán pokračovat poté, co odpadne překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno. Pokračování po uplynutí lhůty se pak vztahuje pouze k přerušení řízení dle § 64 odst. 2 a 3 správního řádu, tudíž ne na případ žalobce. Pokud správní orgán neshledal vytýkanou vadu žádosti za odstraněnou, nebyl dle dikce § 65 odst. 2 správního řádu oprávněn v řízení pokračovat, neboť překážka, pro kterou došlo k přerušení řízení, tedy vada žádosti, nebyla odstraněna. Správní orgán tak mohl tímto svým procesním postupem vyvolat v žalobci domněnku, že žádost je již kompletní. Pokud následně až v rozhodnutí definoval neodstraněné vady řízení, dopustil se nezákonnosti spočívající v porušení § 65 odst. 2 správního řádu i v porušení zásad činnosti správního orgánu zakotvených v § 4 odst. 1 správního řádu (zásada vycházení vstříc), § 4 odst. 2 správního řádu (poučovací povinnost), § 4 odst. 4 správního řádu (umožnění uplatňovat práva a oprávněné zájmy). Žalovaná se tedy mylí, pokud tvrdí, že žalobce byl nečinný, neboť žalobce na výzvu řádně reagoval a až v rozhodnutí, jímž bylo toto řízení zastaveno, se dozvěděl, že jím učiněné odstranění vady nebylo akceptováno. Žalobce má proto za to, že výše vznesená námitka je na místě a že se prvoinstanční orgán dopustil výše popsaného pochybení, přičemž žalovaná se aprobační takového postupu dopustila též nezákonností.
6. Žalobce v neposlední řadě také trval na námitce nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalobce má za to, že jeho námitka nebyla řádně vypořádána, když se žalovaná zabývala pouze tou částí námítky týkající se § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto směru musí namítat též porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Primárně však trvá na své námitce nepřiměřenosti rozhodnutí, neboť dle jeho názoru je obecný požadavek přiměřenosti rozhodnutí stanoven již v § 2 odst. 4 správního řádu a dále pak z mezinárodních závazků České republiky (§ 2 odst. 1 správního řádu). Ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v ústavním pořádku České republiky, konkrétně čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V mezinárodních závazcích České republiky lze pak poukázat na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanovuje, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout pouze, pokud to je „v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“. Z jazykového výkladu lze pak dovodit, že právě spojka „a“ předpokládá

kumulativní spojení těchto podmínek. Rozhodnutí žalované je tedy dle názoru žalobce v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu, resp. s čl. 10 Ústavy České republiky, neboť, jak bylo uvedeno výše, správní orgán žádným způsobem nepodložil své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná a postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce opětovně poukazuje na to, že na území České republiky žije již dlouhou dobu, má zde celou svoji rodinu, a sice své čtyři děti, svá vnoučata a manželku (přičemž všichni zde mají legálně upraven pobyt či disponují českým státním občanstvím). V zemi původu již nemá žádné blízké osoby, které by mohly poskytnout zázemí a péči, kterou žalobce ve svém pokročilém věku a s ním spojeným zdravotním stavem vyžaduje. Nuceným vycestováním žalobce by bylo ohroženo jeho zdraví a potenciálně i život, neboť by došlo k odloučení žalobce od rodiny a od péče, kterou vyžaduje na několik měsíců až let, což by mohlo také vyústit v to, že se se svou rodinou již nebude moci shledat do konce života.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce v řízení nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti, přestože k tomu byl správním orgánem vyzván v souladu se správním řádem a byl poučen o následcích neodstranění vytýkaných vad. Konkrétně nedoložil tvrzenou vazbu na občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se ztotožnila se závěrem prvoinstančního orgánu, že je dán zákonný důvod k zastavení řízení o žádosti. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná odmítá žalobu jako nedůvodnou a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních, žalovaná se k jednání s omluvou nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Podle § 6 odst. 2 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatrování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

11. Jak vyplývá ze správních spisů, žalobce dne 11. 1. 2017 učinil podání, ve kterém uvedl: „Jako právní zástupce účastníka řízení žádám ve smyslu § 6 z.č. 500/2004 Sb. o pořízení všech podkladů pro rozhodnutí z předchozí žádosti s tím, že ode dne podání předchozí žádosti došlo k zásadnímu zhoršení zdravotního stavu, jakož i ke změně zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že tento je pro účastníka řízení v jeho stavu příznivější“. Žalobce dále téhož dne v „Potvrzení o splnění podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) z.č. 326/1999 Sb.“ uvedl: „Já níže podepsaný potvrzuji, že jsem závislý na péči mého přímého potomka, vnučky M.L., ner. ... a to ve smyslu „§ 15a odst. 1 písm. d) z.č. 326/1999 Sb.“.
12. Prvoinstanční orgán na tuto žádost nijak nereagoval a přistoupil k vydání „Výzvy k odstranění vad žádosti“ ze dne 17. 1. 2017, ve které žalobce vyzval k předložení „dokladu, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie“ a „označení osoby, která je jeho rodinným příslušníkem“.
13. Na výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 28. 2. 2017, ve které uvedl: „Na základě výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 17. 1. 2017 tímto právní zástupce navrhuje k prokázání, že je žadatel rodinným příslušníkem občana EU, výslech účastníků řízení a to pana L.V.H., nar. ..., a jeho vnučky L.H., nar. ..., občanky CZE“.
14. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
15. V případě žalobce nebyl dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a pro které nebylo možné dospět k závěru, že „žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“.
16. Správní orgány zcela pominuly žádost žalobce ze dne 11. 1. 2017, čímž porušily ustanovení § 6 odst. 2 věta třetí správního řádu, když k žádosti žalobce neověřily, zda „bylo či nebylo možné potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede“. Správní orgány byly oprávněny k vydání výzvy k odstranění vad žádosti pouze tehdy, pokud by potřebné údaje nebylo možné získat z úřední evidence a tuto skutečnost by v následné výzvě k odstranění vad žalobci sdělily. Vzhledem k tomu, že správní orgány žádné takové zjišťování neprovedly, nebyly oprávněny žalobce k čemukoli vyzývat a z následného jednání žalobce cokoli dovozovat.
17. Skutečnost, že správní orgány mohly disponovat „potřebnými údaji“, vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2016, č.j. 30 A 74/2015-68, týkajícím se předchozí žádosti žalobce, ve kterém bylo dokonce v části citující vyjádření žalované k žalobě uvedeno: „V reakci na tuto výzvu byl správnímu orgánu I. stupně doložen rodný list pana L.V.T., nar. ..., ze kterého vyplývá, že jeho otcem je žalobce a matkou je P.T.C. Dne 11. 11. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doloženo sdělení právního zástupce žalobce o tom, že již dne 10. 11. 2014 byl doložen rodný list syna žalobce, který dokládá svůj příbuzenský vztah vůči paní L.H., občance České republiky, se kterou žije ve společné domácnosti a tudíž splňuje § 15a odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.“.
18. Nad rámec uvedeného je potřebné doplnit, že žalobce již před vydáním výzvy k odstranění vad žádosti dne 11. 1. 2017 jednoznačně označil osobu „která je jeho rodinným příslušníkem“. Pokud měly správní orgány teprve následně na základě obsahu reakce žalobce na výzvu k odstranění vad žádosti za to, že se stalo sporným, o jakou ze dvou osob

se jedná, měly žalobce k jednoznačnému vyjádření se vyzvat.

19. Vzhledem ke shora konstatovanému procesnímu pochybení již není důvod zabývat se dalšími žalobními námitkami, například otázkou „*nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života*“, neboť tyto směřují do následné fáze správního řízení a nejsou způsobilé jakkoli doložit zákonnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dlužno pouze uvést, že jsou-li k dispozici listiny prokazující určité skutečnosti, není žádný důvod pro to, aby byl jejich obsah prokazován svědeckými výpověďmi. Žadatel je povinen tyto listiny předložit, tedy nepostupuje-li podle § 6 odst. 2 věta třetí správního řádu a správní orgán je má k dispozici.

VI.

Rozhodnutí soudu

20. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení

21. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši 4.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce, jménem žalobce podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9 300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 16 342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. června 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu